

“HOŞ GELDİN YENİ ORTAÇAĞ!”

31 Mayıs günü gelen haberlerle donup kaldık. 30 Mayıs gecesi, İskenderun’daki Deniz İkmal Komutanlığı’na çevredeki dağlardan roketatarla saldırı düzenlenmiş, altı asker şehit olmuş, yedi asker de yaralanmıştı. Aynı gün ikinci bir şok haber görüldü ekranlarda: 31 Mayıs sabaha karşı İsrail silahlı kuvvetleri Gazze’ye insani yardım götürmekte olan bir gemi konvoyuna saldırmış, en öndeki gemi Mavi Marmara’da dokuz Türk’ün ölümüne neden olmuş, yüzlercesi de yaralanmıştı.

Akşamüzeri yapılan açıklamalarda ilginç yorumlar izledik. CHP’nin çiçeği burnundaki yeni genel başkanı, iki olay arasında bir bağlantı olabileceğini söylüyordu. Önce ABD Büyükelçiliği’nden (hazretler bizim ülkede sinek uça haberdardır sanki ve her önemli olaydan sonra da bir açıklama yapma gereği duyarlar), on sekiz gün sonra da Genelkurmay’dan yapılan açıklamalarda, iki olayın birbiriyle ilişkili olmadığı söylenmiş olsa da, bu ülkede yaşayan ve henüz kafasını güdümlü medyaya teslim etmemiş herkes, güncel politika gereği bazı değişiklikler görülse bile, her iki saldırgan gücün hangi kaynaklardan hem parasal hem kültürel olarak desteklendiğini çok iyi bilir.

Sonra Gazze’ye “insani yardım” götürmekte olan Mavi Marmara’daki insanların görüntüleri taşındı ekranlara. İsrail’in gelmeyin, yardımlarınızı başka kanallarla gönderin uyarısına ve bu devletin bilinen saldırgan tutumuna karşın, gemide yüzlerce kadın, hatta küçük çocuklar vardı. Arkasından, bir gemi dolusu silahsız insanı dolaylı bir şekilde sıcak çatışmanın ortasına sokan öncü güç, İnsani Yardım Vakfı’nın İstanbul Fatih’teki oldukça lüks ve heybetli merkezinden yapılmış çekimleri izledik. Ortalarda görünen kadınların tamamı türban denilen simgesel

tarzda örtünmüş, erkeklerin bir kısmı da inanç gösterisi olarak sakal bırakmış kimselerdi.

Birden tüm Türkiye ayağa kalktı sanki. Bir yerlerden düğmeye basılmış gibiydi... Böyle bir olay bekleniyormuş gibi, İstanbul'da onbinlerce, diğer şehirlerimizde de binlerce kişinin katıldığı gösterilerde tekbir sesleri duyuldu, "kana kan, intikam" sloganları atıldı. Ölenlerin için gıyabi cenaze namazları kılınıyor, ülkücülerin kurt işaretiyle dinci militanların işaret parmaklı elleri yarışyordu, kan ve intikam haykırışlarıyla genç insanlar meydanlara doluşuyordu.

3 Haziran günü haberler dallanıp budaklanmaya, beklenen başka gelişmeler yaşanmaya başladı. İskenderun'da Anadolu Katolik Kilisesi Episkoposu Luigi Padovese, şoförü tarafından öldürülmüştü. Yıllardır yanında çalıştığı din adamını boğazını keserek öldüren kişi, gelen vahiy sonucu cinayeti işlediğini açıklıyordu.

Yeniden her şeyin inançlar temelinde tanımlanıp sorgulandığı Ortaçağ'a, din savaşlarına mı dönüyorduk?

Akla gelen birçok soru da vardı. Türkiye'nin dış politikadaki bazı girişimleri ile İran'ın zenginleştirilmiş Uranyum satışına yol açmış olması, Batılı kimi odakların bu girişime gösterdikleri tepki takılıyordu kafalara... Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, İran adının nükleer silahlarla birlikte anıldığı her anda İsrail'in adını vermekte, neden Ortadoğu'da her türlü silahı barındıran ve saldırgan bir politika izleyen İsrail'in adının geçmediğini sormaktaydı. ABD'nin Orta Doğu politikaları için seçmiş olduğu söylenen, "İlımlı İslâmcı" bir eğilimle hareket eden bir siyasal partimiz, ılımlısı yerine dövüşken bir politikaya mı geçiyordu?

Görünüşte, ABD yönetiminin karşıt tutumuna karşın, Türkiye İran'la yakın ilişkilere giriyor, Brezilya ile birlikte İran'dan zenginleştirilmiş Uranyum dışsatımı için aracılık ediyordu. Bu politikayı bir "one minute" duruşu ve "bağımsız ve ödünsüz dış politika" gösterisi olarak değerlendirenlere yanıtı Breziya'dan gelen açıklama

veriyordu. Türkiye ve Brezilya'nın İran'la yaptığı anlaşmanın gerisinde ABD Başkanı Obama vardı. Obama, 20 Nisan tarihinde Brezilya Devlet Başkanı Da Silva'ya iki buçuk sayfalık bir mektup yazarak Türkiye ve Brezilya'nın girişimlerini desteklemekte olduğunu bildirmişti. Demek, Brezilya'ya bir mektup gitmişti; Brezilya'nın tepesi atınca da açıklanıveriyordu olayın perde arkasını. Bize gelenin ne olduğuysa, her zamanki gibi devlet gizi olarak kalacaktı.

5 Haziran tarihli gazetelerde ABD'de yaşayan ve ABD'nin tüm Orta Doğu ve Asya politikalarında önemli bir kültürel ve ideolojik donanım sağlamış, neredeyse beşinci kol olarak görev yapmış Fethullah Gülen'in Gazze'ye yönelmiş girişimi yanlış bulduğu yolundaki açıklamaları kafaları iyice karıştırdı. Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ın yorumlarında da benzer bir eğilim gözleniyordu. Sonraki günlerde "Cübbeli" ya da "Sakallı" bazı tarikat önderlerinin Fethullah Gülen'e çatan hiddetli açıklamaları olduğunu öğrendik.

Haziran ayının ilk hafta sonu, İnsan Hak ve Hürriyetleri İnsani Yardım Vakfı'yla ilgili bazı bulgular ortaya dökülmeye başlandı. AP haber ajansının 1990'lı yıllarda İHH'yı soruşturan emekli Fransız terörle mücadele yargıcu Jean Luis Bruguiere ile yaptığı röportajda İHH'nın El Kaide'ye ilişkisinden ve hakkındaki kuşkulara karşın İHH'nın etkinliklerini sürdürmede Türk hükümetinden aldığı destekten söz ediliyordu. Gazze'ye 10 bin tonluk yardım taşıyan Mavi Marmara gemisinin İstanbul Büyükşehir Belediyesi tarafından İHH'ya 900.000 Avro karşılığı satılmış olduğu bilgisi de aynı günlerde açığa çıktı. İHH, böyle bir parayı nereden bulmuştu acaba?

3 Haziran günü bilgisayar ekranlarına internet iletileriyle gelen haberler arasında, yardım gemisinde Amerikan gizli operasyonlar yöneticisi, Ortadoğu'da uzun süre görev yapan ABD eski Moritanya Büyükelçisi Edward Peck'in de bulunduğu bildiriliyordu. ABD Dışişleri Bakanlığı'nda Mısır'dan sorumlu gizli operasyonlar direktör yardımcılığı yapan Edward Peck, R. Reagan döneminde ise TTF (Terorizm Task Force) terörle mücadele biriminde de yönetici olmuştu.

4 Haziran tarihinde, Işık Kansu, Cumhuriyet'teki köşesinde, İHH'nın da üyesi olduğu Türkiye Gönüllü Teşekküller Vakfı ile hükümet yetkilileri ve AKP ileri gelenleri arasındaki somut bağları açıklıyordu.

Mavi Marmara 'ya insani yardım malzemeleri, nerdeyse sadece İsrail'li turistlere hizmet veren, bu nedenle de yüksek güvenliğini bulan Alanya Limanından yüklenmişti.

IHH isimli dernek, sadece Türkiye'den değil Avrupa'dan da İsrail'e doğru gemi ve personel gönderme başarısını göstermişti. IHH, Alman Anayasayı Koruma Dairesi'ne göre "Yahudi düşmanı, antisemitik kinle dolu bir Milli Görüş organizasyonu" idi. IHH'nın İslam Toplumu Milli Görüş'ün hem bir yan kuruluşu hem de etkilendiği bir organizasyonu olduğu ve 2008 yılında HAMAS örgütü ile yakın ilişkiye geçtiği belirtiliyordu (2001 tarihli NRW raporundan)...

İHH, Almanya'da milyonlarca Euro'yu amaç dışı kullanan ve Türkiye'deki siyasal çalışmalara aktaran Deniz Feneri örgütlenmesi ile koşutluklar taşıyordu. Almanya'da Deniz Feneri batarken IHH tırmanışa geçiyordu. .

Bir Milli Görüşçü tanık, Alman adli makamlarına açıklama yaparken, "10 yaşındaki bir çocuk bile bilir ikisinin aynı olduğunu..." diyordu.

Almanya dışında İngiltere ve Fransa'dan da yardım toplanmış, İsrail'in saldırgan Ortadoğu politikalarına karşı davranış gereği duyan kimi Avrupalılar ile belki bazı servislerle ilişkili özel görevliler de gemilerde Türk gönüllülerin yanında yer almışlardı.

Milli Görüş'le ilgili olarak Alman Polisi'ne bildiklerini anlatan A.V. isimli Berlinli bir eski Milli Görüşçü avukat şöyle diyor: "Islamic Relief, İbrahim El Zayat demektir. Yani IHH demektir. İnsanların paralarının nereye harcandığını bilmedikleri bir yardım organizasyonudur. Buradaki oyun da Milli Görüş'teki oyunun aynısıdır." Tanık ifadesi, sistemin Deniz Feneri e.V. sistemi veya Milli Görüş'ün para toplama sistemi olduğunu vurguluyor.

IHH'nın başında bulunanlardan olan İbrahim El Zayat, Milli Görüş felsefesinin ve para çarkının kurucusu Necmettin Erbakan'ın bacanağıdır.

Tüm bu olup bitenler, siyasal olarak birbiriyle tam örtüşmeyen birçok örgütlenme ve birbiriyle çelişir görünen davranışların ortak paydası ise, dini söylemle hareket ediyor olmaları ve kuruluş ve davranış felsefelerini İslami inanç esasına dayandırıyor bulunmalarıdır. Tayyip Erdoğan ile Necmettin Erbakan ve ekibi, Fethullah Gülen ile Cübbeli Ahmet Hoca birbirleriyle meydan savaşı ve iktidar kavgası yapıyor gibi görünseler de, halka sunulan reçete “iki ucu boklu değnek” olmaktadır. Günlük yaşamın ve değer yargılarının belirlenmesinde hep sorgulanamaz ve tartışılmaz bir inanç geçerli belirleyici olacak, özgürce sorgulama yerine hangi tarzın inanca daha yakın olduğu konusunda insanlar bir seçim yapmak zorunda kalacaklardır. Dindar yurttaşların merhamet duyguları ve inanç yatırımları emperyalizmin Ortadoğu'daki kültürel hedefleri ile buluşturuluyor, geniş kitleler ve genç kuşaklar bilinen düşünceler çevresinde örgütleniyor.

Emperyalizmin yüz yıllardır Doğu'da oynadığı oyunun adı budur: Özgür eleştirel aklı yok etmek, insanları inanç sistemleri arkasında biat eden askerler durumuna getirmek... Batılı aydınlara göre din ile dünya işlerinin birbirinden ayrıldığı seküler yaşam biçimi Doğu toplumları için olası değildir; bu yönde atılmış tüm adımlar, “darbecilik” ve “tepeden inmecelik”tir. Doğu'nun din dışında bir toplumsal geleneği de seçeneği de olamaz!

Şarkiyatçı politikalarla hareket eden Batı iktidarları, Doğu'yu kendi metinlerinden neredeyse yeniden yaratmışlardır. Ne Mısır'da, Ne İran'da, ne de Türkiye'de, 18., 19. yüzyıllarda bile, din böylesine günlük yaşama egemen olmamıştı. Batı'da “basit düşünüşlü, saldırgan, kurtarılması gereken Doğu”, Doğu'da, “İslamiyet'in kan davalısı, kâfir, işgalci ve sömürgeci Batı” imgeleriyle halk kitleleri birbirine düşman edilmekte, iktidarlar oy sandıklarını bu karşıtlıklar üzerine kurmaktadırlar.

1798 yılında Mısır'ı işgal eden Napolyon İskenderiye'de "en büyük Müslüman benim" demiş ve El Ezher Üniversitesi'nden altmış öğretim üyesine Fransız "Büyük Ordu" Nişanı vermişti. Napolyon'un konuşmaları Kuran Arapçası'na çevrilerek tüm Mısır'a dağıtılmıştı. 1809-1828 yılları arasında, Şarkiyatçı Fransız bilim adamlarının çabası ile, 23 ciltlik dev bir yapıt olarak yayınlanan ve Mısır'da tarih ve toplumsal gelişmeyi kendince açıklayan ilk çalışma olan "Mısır'ın Tasviri", Mısır'ın kültürel geleceğini belirleyecek güce sahip olacaktı.

İkinci Dünya Savaşı yıllarından sonra yüzyılın enerji kaynağı olan petrol bölgesi Orta Doğu'da İngiliz ve Fransız sömürgeciliğinin yerini almış ABD emperyalizminin aynı doğrultudaki çabalarına, Sovyetler Birliği'ne karşı oluşturduğu dinci Yeşil Kuşak planı hız katacak, açıkça dinci söylemlerle hareket eden silahlı gruplar oluşturulup bunlara her türlü destek sağlanacaktı. Bugün, "İslâmi Terörizm"den yakınan ABD emperyalizmi, aynı zamanda din temeline dayalı tüm "terörist" örgütlerin kuruluş ve palazlanmasında en büyük rolü oynamış bulunmakta, servis elemanları ile bu örgütleri bugün de yönlendirmeyi de ihmal etmemektedir. *"1980'lerin başlarında, Washington'da gerçekleşen Muhafazakâr Siyasal Eylem konferansının 'Sovyet İmparatorluğu'nu Geri Püskürtmek' konulu bir oturumuna katılmıştım. O günkü konuşmacılardan biri olan Jack Wheeler adında bir tür maceracı-ideolog, Mücahitler denilen Afgan özgürlük savaşçılarından yanından yeni dönmüş olduğundan bahsedip duruyordu. 'Bir İslâmi dirilişi başlatmak için' Sovyetler Birliği'ne gizlice Kuran nüshalarının sokularak (Sovyetlerin) 'bin yerinden kesilerek öldürülmesini önerince ayakta alkış aldığımı anımsıyorum"* (Joan DIDION, "Sabit Fikirler ya da Tarihin Dönüm Noktası" başlıklı yazı, Varlık Dergisi, Nisan 2003.)

Batılı Şarkiyatçı araştırmacıların 18. Yüzyıl ortalarında ölü Mısır dilleri incelemesi üzerinden başlattıkları "Doğu'nun Yeniden Keşfi" çalışmaları yaşayan dillere ve Doğu toplumuna da bulaştırılan, hatta giydirilen ölü kefenleriyle somutlaşacaktı. Şarkiyatçılar hem Batı, hem Doğu toplumunda öylesine etkili olmuşlardır ki, kendisi de Arap olan ve "klinik ve toplumsal psikoloji eğitimi görmüş bir psikolog" olarak

tanıtılan A. Shouby, "Arap Dilinin Arap Psikolojisi Üzerine Etkisi" adlı denemesinde, Arapçanın insan psikolojisi üzerindeki tehlikelerinden söz edebilmektedir! (Edward Said, Şarkiyatçılık, s 334.) Doğu dillerini ölü diller olarak tanımlayan ve bu ölü dilleri kullanan toplumların da benzer bir yazgı taşımakta olduklarını ileri süren, yazıp çizdikleri Avrupa ve ABD'de tüm genç kuşakların yetiştirildiği eğitim ve kültür politikalarının temelini oluşturan Şarkiyatçı "bilim" adamlarına, aşağılık duyguları içinde kıvranan bizden "aydın"lar da katılmakta gecikmeyecektir. H. B Kahraman, "Sanatsal Gerçeklikler, Olgular ve Öteleri" (deneme, Everest Yayınları) adlı yapıtında "*düşünce üretmeyen bir toplumun dil çıkmazı*" buluşuyla ne kadar övünse az gelecektir! Bir insan toplumunda, düşünceye dayanmayan bir dilden söz edebilmek için H. B. Kahraman ölçüsünde insanın ayaklarının yaşadığı topraktan uzak olması gerekir...

Sözün kısası, Batılı Emperyalist, Şarkiyatçı politikalarla Doğu toplumlarının önüne bir kayıkçı dövüşü getirilmekte, tekbir sesleri, savaş ve ölüm çağrıları, özellikle de eğitim ve kültür politikaları imam-hatip çıkışlı kadrolar tarafından belirlenir olmuş genç kuşaklar tarafından benimsenmekte, insanlar din yolunda şehit olabilmek için meydanlara çıkmakta, gemilere doluşmaktadır.

Bu karmaşa içinde yaşamı sorgulaması ve eleştirel davranması gereken kimi sol grupların da benzer eylem ve etkinlikler içinde olması, "darbe karşıtlığı" ya da "sivil toplumculuk" gibi kavramları kullanan ABD'nin CIA, NED (National Endowment for Democracy), ACRFA (Dış Ülkeler Din Hürriyeti Danışma Kurulu) gibi açık gizli servislerinin örgütlediği NGO (Non Government Organization –sivil toplum örgütleri-) hareketinin amacına hizmet etmekten öte bir işe yaramayacaktır. Kimi eski solcu, yeni liberal aydınlar, dinci politikaların aydın kesim içindeki sözcüsü durumuna gelmişlerdir. Sonuçta, "sivil toplum örgütü" sözü de, mide bulandıran bir kavram olmuştur.

Bu kör dövüşü içinde kazanan ne İsrail olacaktır, ne fetihçi mücahitlerimiz ne de bizim "safdilli demokratik" görünürken yükünü tutmakta olan "liberal

uyanıklarımız” ... Kazanan dünyanın patronlarıdır. Onlar insanların ekmek ve üleşim kavgası yerine din ve kültür savaşlarını körükleyerek iktidarlarını sonsuza kadar korumak niyetindedirler.

6. Dursun Akçam Kültür Sanat Günleri için üç günlük bir süreyle konuklarımızın taşımacılığını üstlenen Ardahan Ölçek köylüsü, genç minibüs sürücüsü Murat, bir yıl önce de o zaman yeni aldığı minibüsle bize yardımcı olmuştu. “Bir yıldır hesap yaptım ağbi” diyordu, “bir yıl içinde tam yirmi beş milyar mazota vermişim, bana ve arabama altı milyar lira kalmış...” Ardahan-Kars yolunda hiç de ivedi bir gereksinim olmamasına karşın, yıllardır sürüyordu yol genişletme çabaları... Ülkenin varı yoğu karayollarına yatırılıyordu. Kültür Sanat Günleri’nde söz alan bir üretici, “bir bardak çayı elli kuruşa içerken bir litre sütü kırk kuruşa satıyorum; aynı sütün marketlerde iki liraya yakın etiketi var; hayvanımızı ve sütümüzü kolayca satabildiğimiz Et-Balık Kurumu’nu, kamuya ait süt fabrikalarını özelleştirip kapattırdılar, tüccara teslim ettiler bizi; hayvanımız yedi yıldır para etmiyor, zararına çalışıyorduk, tam malımız biraz değerlenmişti ki, dışarıdan sığır getirmeye başladılar, kimsenin gıkı çıkmıyor” diye yakınıyordu.

Dünyanın en pahalı petrol ürünlerini tüketirken, emeğimiz petrol şirketleri ve yüksek vergilerle işbirlikçi iktidar ve oligarşik zümreler tarafından sömürülüyor. Kitleler, din uğruna, ya da nüfus cüzdanı hanesindeki sözcükler uğruna birbiriyle savaştırılıyor... 19 Haziran günü Şemdinli’den dokuz askerin daha ölüm haberi geliyor... Kazan kaynamayı sürdürüyor.

Tüm bu karmaşa içinde gizlenmeye çalışılan ekmek kavgasıdır, soygundur, sömürüdür...

Gün geçirmeden aklımızı başımıza toplayıp emperyalist saldırganlığa karşı kendi ayaklarımız üzerinde duran kültür ve eğitim politikaları üretmek, doğru politikalarla halkla birlikte örgütlenmek zorundayız.

Ortaçağ'ın din ve milliyet savaşları, kışkırtıcısı emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin başında parolansın...

alperakcam@gmail.com